

Sygn. akt V CSK 372/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku R. Z. i E. Z.

przy uczestnictwie G. B., A. S.-C., A. M., W. J., B. J. i J. J.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania G. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika postępowania G. B. solidarnie na rzecz
wnioskodawców kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Przysługująca od prawomocnych orzeczeń skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma na celu - w interesie publicznym - ujednolicanie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla orzecznictwa sądowego i rozwoju prawa. Uwzględnienie celu i charakteru skargi kasacyjnej wymaga właściwego rozumienia treści przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., i właściwego ich uzasadnienia.

Chociaż skarżący powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., to nie przedstawił argumentacji jurydycznej mogącej przekonać o istnieniu potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wskazanych przepisów art. 3 i 5 u.k.w.h., ograniczając się do jedynie werbalnego stwierdzenia o istnieniu poważnych wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie przedstawia na s. 2 i 7, w odmiennym tylko ujęciu, kwestie podniesione już w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Łatwo przy tym dostrzec, że wszystkie te kwestie występują na tle określonych konkretnych okoliczności faktycznych i nie mają charakteru uniwersalnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 8 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461).